

Per Stig Møller (KF):

Jeg tror, man forveksler forældremyndighed med omsorg. For barnet vil den væsentlige katastrofe være, at omsorgen nu kun have af den ene, uanset om man taler om fælles forældremyndighed eller ej, for det er jo det, der er barnets oplevelse, nemlig at nu er man alene med den ene.

(Kort bemærkning).

Ebba Stråge (SF):

Der er blevet snakket lidt psykologi i forbindelse med dette forslag ved flere lejligheder, og jeg skal indrømme, at det, der lå i mit sidste indlæg, også havde noget med psykologi og oplevelse at gøre, og det har hr. Per Stig Møllers indlæg også.

Jeg er enig i, at det er omsorgen, det, jeg kalder ansvaret, forpligtelsen, der er det afgørende, men det, vi kan gøre med en lovgivning, er at lægge tingene sådan til rette, at vi i hvert fald ikke forminske mulighederne for, at indholdet af den følelse af omsorg og forpligtelse bliver forringet. Det er det, der kan ske i og med, at man skal give afkald, og det er det, der ikke behøver at ske.

Jeg vil ikke sige, at det ikke kan ske, for det kan ske i og med, at man flytter fra hinanden, også selv om man har den fælles forældremyndighed. Jeg har aldrig påstået, at vi løser alle problemer med dette. Det kan godt være, at det glider ud, når man flytter fra hinanden, især, som det er blevet sagt, hvis man flytter sammen med en anden. Men o.k., så kan man tage højde for den situation.

Estrup (RV):

Jeg synes, det er trist at måtte konstatere, at myterne stadig væk trives omkring denne lovgivning. Det viser debatten i dag. Man kan stadig væk fremstille dette som et spørgsmål om tvang og om, at vi nu vil tvinge forældrene og børnene ind i en situation, de ikke ønsker. Det forstår jeg ikke. Jeg synes, at debatten i og for sig bliver afsporet af det.

Det, sagen drejer sig om, er, at vi åbner nogle muligheder, for i det omfang der ikke er enighed mellem forældrene, ja, så er der heller ikke nogen, der tvinger dem til at bruge denne lovgivning. Det, der er tilfældet i dag, er, at vi sætter forældrene og børnene i omstændigheder, de ikke ønsker. Når foræl-

drene skal skilles, kræver vi også, at børnene skal skilles fra forældrene, i hvert fald at den ene af forældrene skal skilles fra børnene. Er det virkelig en nødvendig situation? Hvorfor skal vi direkte kræve det i lovgivningen og dermed efter min mening lægge op til konflikt?

Der er grund til at vende blikket mod de andre nordiske lande og konstatere, at vi er det sidste land i Norden, der ikke har en sådan lovgivning. Hvordan kan det være, at vi ikke kan klare et sådant frivillighedens princip? Er det virkelig sådan, at danskerne er mere umodne, mere uegnede til at klare deres familiemæssige problemer uden indblanding fra myndighedernes side? Hvorfor skulle vi i højere grad end svenskere, nordmænd og finner være ude af stand til at forvalte et frivillighedsprincip i forældremyndighedssager? Hvorfor er den nordiske lovgivning pludselig så frastødende? Det synes jeg er spørgsmål, som også er værd at stille sig for dem, som i så mange andre sammenhænge mener, at nordisk lovgivning er noget, vi bør lytte til og kigge på, noget, der bør lede os.

Endelig vil jeg gerne nævne, at der i denne debat fra flere sider og nu senest i betænkningen har været anført, at det, vi udsætter børnene for med fælles forældremyndighed, er risikoen for to »skilsmisser«, åbenbart ud fra den betragtning, at det er bedre at have én stor skilsmisse end to små. Dette forekommer mig at være en absurd logik, også ud fra den betragtning, at det jo åbenbart er ligegyldigt, at man i dag kan skilles lige så mange gange, det skal være, og mødes igen. Vi vil oven i købet i mange situationer opfordre forældrene til at finde sammen og sige: det er til gunst for børnene, det gavner børnene, hvis forældrene kan mødes igen. Der er jo total frivillighed i dette spørgsmål, og det kan altså give adskillige skilsmisser for det enkelte barn. Nu bliver det pludselig forkert, at man skulle lave et frivilligt system, som man også må se i øjnene at forældrene på et eller andet tidspunkt måtte blive uenige om. De samme personer, som går ind for at bevare det nuværende, vil jo også i alt væsentligt opfordre forældrene til at finde sammen, hvad enten det måtte være i separations- eller skilsmissetilfælde, og vil oven i købet sige: ja men det må I gøre af hensyn til børnene.